

hvorledes Regjeringen har brugt eller misbragt Landets Tillid og Statens Penge. Men dette er ikke nok. Meningen med Behandlingen er først og fremmest at konstatere Folkethingets Villie saavel paa de enkelte Sager som paa Finantsloven og derigjennem muliggjøre en Forhandling med det andet Thing, for at det skal kunne lykkes for Thingene at tilveiebringe den Orden i Landet, som Regjeringen ikke har kunnet eller ikke har brudt sig om at bringe tilveie. Interessen vil saaledes ikke i Nar komme til at ligge paa den rent statsretslige Side alene — helt vil den statsretslige Interesse, den storpolitiske Interesse aldrig kunne forsvinde ved Finantslovens Behandling under Tilstande som dem, vi leve under — men Hovedinteressen vil samle sig om det Saglige og om Lovens enkelte Poster og derigjennem paa Udvalgets Arbeide og paa Finantslovens 2den Behandling — ikke paa dens 1ste Behandling. Jeg skal derfor heller ikke nærmere komme ind paa de Uoverensstemmelser, som naturlig ville opstaa ved Behandlingen af Finantsloven. Jeg skal blot udtale det, som Enhver, der virkelig vil Forlig, Orden og grundlovmæssige Tilstande i Landet, maa kunne forstaa: Folkethinget kan aldrig gaa ind paa en Godkjendelse af Regjeringens provisoriske Politikk og provisoriske Foranstaltninger. Vil man Forlig, kan det kun ske derigjennem, at man loyalt anerkjender begge Things konstitutionelle Ret. Folkethingets Veto i de finantsielle Bevillingsager maa respekteres lige saa fuldt som Landstingets. Det er Grundlaget for al frugtbar Forhandling. Der er altsaa ikke blot finantsielle — men for en stor Del konstitutionelle Banstigeligheder ved Behandlingen af denne Finantslov, thi den indeholder jo Fordring paa Fordring om Godkjendelse af det, som ingen konstitutionel Forsamling nogensinde kan godkjende, af Regjeringens Ret til at regjere trods Rigsdagen.

Om derfor Forhandlingen vil føre til et Resultat eller ikke, er jeg aldeles ude af Stand til at have nogen Mening om. Jeg gjør denne Bemærkning allerede i Dag, fordi det ikke er heldigt, at der opstaaer Forhaabninger eller Forventninger, som muligvis ikke ville føre til Noget. Vor Mening og vor Villie er det selvfølgeligst at tilveiebringe en Forstaaelse paa Finantsloven saa vel som paa de andre Love, men foruden de Banstigeligheder, jeg allerede har gjort opmærksom paa og som naturlig ville opstaa, er der endnu een Banstigelighed. Det er jo ikke nok, at vi ville Fred og Orden, ogsaa Andre maa ville det. Vi ere ikke Herrer over det. Det staar jo i denne Regjeringens Magt — det have vi set i Fjor — at afbryde Forhand-

lingerne, hvad Dieblit den vil; det staar i dens Magt — det have vi set for to Nar siden — at stabe Splid imellem Thingene og ende det Hele i en Sprængning af Finantsloven. Om Regjeringen vil det eller ikke, derom veed jeg ikke Noget i dette Dieblit, men hvis den vil det, kunne vi ikke forhindre det. Den kan jo ogsaa slutte denne Rigsdag efter to Maaneders Forløb, og den kan bruge sin Oplosningsret, kort sagt, den har mange Midler i Haende, hvis den ønsker at forfatte den nuværende Tilstand, og vi ere fuldstændig ude af Stand til at forhindre Regjeringen deri. Det maa vi være os bevidst. Hvorledes Landstinget stiller sig, veed jeg heller ikke, og jeg vil ikke en Gang udtale mig om det; thi det vilde være en Mangel paa Hensyn imod det andet høie Thing, om jeg gjorde det, men hvad der end sker, saa vil jeg nedlægge Forvaring imod, at det, vi nu gjøre, opfattes som et blot Forsøg. Meningen er ikke at gjøre et Forsøg paa at faae Fred, for, naar det staander paa Andres Uvillie, da at opgive vor Politikk. Vi vil det, vi arbeide for, selv om vi ikke strax møde den Tilslutning, som vi have Ret til at vente, og naar vi udtale vor Villie, stille vore Forslag, gjøre vi det, idet vi stole paa, at den offentlige Mening vil vende sig til den Side, som vil og kan staffe Orden og Fremskridt til Veie, og bort fra dem, som hidtil ikke have kunnet stabe Andet end Uorden og Ufred. Det er med disse faa Bemærkninger at jeg tillader mig at anbefale det høie Thing at lade Finantsloven gaa videre og, som jeg senere skal foreslaa, lade den gaa i et Udvalg.

Scharling: Det er selvfølgelig kun med Tilfredshed, at jeg har hørt den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Taler, som aabnede Forhandlingerne, thi fra et Folkethings-Standpunkt kan jeg kun betragte den Holdning, som derigjennem blev proklameret for den kommende Samling, som et ubetinget Fremskridt fra den Holdning, der blev indtagen i Fjor. En saglig Forhandling, en positiv Virksomhed fra Folkethingets Side er det, som fra vor Side bestandig har været tilraadet som en absolut Betingelse for, at Folkethinget kan udøve den Indflydelse paa hele vor politiske og sociale Tilstand, som med Føie tilkommer det efter Grundloven. Jeg kan derfor kun hilse det med Tilfredshed, naar det nu behødes, at Folkethingets Flertal i Nar vil slaa ind paa en Forhandling, og vi ville foreløbig ogsaa haabe og tro, at der hos Flertallet er en ærlig Villie til at se at naae et virkelig Resultat; men det er ogsaa klart, hvad den ærede Ta-